

Sou
se
di
ní
pr
lid
ch
Jsc
jev
od
su
id
sá
če
nc
od
na
st
ku
a l
kl
s p
sp
cú
ce

Co tomu řeknou vnuci?

Etuda pro jeden hlas a jeden dech

Váš manžel dneska odpoledne umřel. Jeho tělo leží na posteli, pokoj číslo osm, v hotelu Koruna na hlavní třídě... Ne, to není vtip. Je to bohužel pravda, pokoušela jsem se ho oživit, ale nepodařilo se mi to. Ano, jsem si jistá, jestli někdo žije, nebo je mrtvej, poznám sama. Dala jsem mu k ústům zrcátko, neorosilo se, tep žádná. Lékaře jsem nezavolala, váš manžel si to nepřál. Kategoricky to odmítal. Nechtěl dělat rozruch. Měl panickou hrůzu z toho, že se mu něco stane, v týhle situaci. Teda když byl se mnou. Mockrát z ničeho nic vyskočil nahřej z postele a měřil si teploměrem teplotu. Na rande s sebou nosil teploměr... Ano, jsem jeho milenka, ale jméno vám neřeknu, jsem vdaná. Teď už to stejně není důležitý. Zatloukla bych ho, i kdybych byla svobodná. Nejsem pitomá. Zamilovala jsem se do něj, a kdyby se rozvedl, rozvedla bych se taky. Byl sice o dost starší, ale měl formát. Vůbec mi není dobře, nepodsouvejte mi, co si myslím a jak mi je... Když se mu dneska udělalo zle, chroptěl, ano, sípal: zavolej mojí ženě, ať sem přijde a všechno zařídí... Měl hroznej strach, aby se o nás nedozvěděli vnuci. Když si představím, že vnukům někdo oznamuje, že dědeček umřel v hotelu s cizí ženou, dělá se mi zle, říkal. Kvůli těm jeho řečem o vnucích jsem se s ním chtěla rozejít. Připadalo mi to směšný. Ale všude je něco. Myslel si, že by na jejich vývoj mohlo nepříznivě zapůsobit zjištění, že jejich děda měl milenku. Směšný, co? Myslím, že by je spíš potěšilo, kdyby věděli, jakýho měli dědečka... Do světa? Nebo jak jinak to říct? Samozřejmě ta manipulace s mrtvým tělem na veřejnosti, který se tolik obával, žádná pěkná pohled nebude. Dneska, když mu bylo nejhůř, už vlastně umíral, nejenže jsem nesměla zavolat doktora, ale musela jsem ho oblíknout, aby ho tam nenašli nahýho... On si smrt s milenkou v hotelu představoval jako nějakou živelní katastrofu. Jako že jeho mrtvolu

přikrytou prostěradlem vynesou na nosítkách před hotel na chodník. A vítr to prostěradlo sfoukne... Neměla byste se zdržovat, běžte hned, může tam přijít třeba pokojská... Svoje jméno vám opravdu neřeknu, na jeho smrti nemám žádnou vinu, ale určitě budou zjišťovat, jak umřel, svědek by se jim hodil... Volám z telefonní budky. Prostě nemám zájem bejt do toho zatahovaná. Ještě jedna věc. Přál si, abych vám to neříkala. Mohlo by se vás to prý dotknout. Podle mě to unesete. Jsou horší věci na světě. A navíc takříkajíc v přítomnosti majestátu smrti všechno vypadá trochu jinak. A především nedůležitě. Pěkněj obrat, s tím majestátem smrti, žejo, slyšela jsem ho v nějakým filmu, ale v tu chvíli mě ani ve snu nenapadlo, že ho jednou navostro použiju. Vzal si viagru. Byla to asi moc velká dávka, na něj. Nevěděla jsem, že si ji bere. S váma si ji prý nebral. Říkal, že jste sex spolu neměli několik let. Měli? Pak věřte chlapům. Asi nechtěl, abych na vás žárlila. V zásadě to byl hodnej člověk. Možná si ji bral, i když byl s váma. Peněz měl dost, ne? Mohl si ji dovolit brát třikrát denně. Ale upřímně řečeno, viagra na něj moc nepůsobila. Asi měl něco s prostatou... Mluvím o tom prášku proto, abyste se nedivila, kdyby vám po pitvě oznámili, že ho do sebe nacpal. Samozřejmě nevím, jestli ho budou pitvat. Jen nahlas přemejšším. A taky netuším, jestli pitva viagru objeví. Ale klidně by mě mohli podezřívát, že jsem mu ji namíchala do vína. Že měl vysokéj tlak? O tlaku se mluví s manželkou, a ne s milenkou. Samozřejmě, že jsem tuhle větu někde četla, nechtejte mě za slovo. Mohl mi o tom tlaku klidně říct, přece jsem ho milovala. Hlídala bych ho... Zdržuju vás, měla byste už jít, aby vás někdo nepředběhl. Pokoj jsem nechala odemknutej, abyste se dovnitř dostala bez problémů. Klíč je v zámku zevnitř... Vím, jak vám je. Manžel mrtvý, rodinná idylka v prachu. Viagra s cizí ženou, do který byl tak zamilovanej, že riskoval život. Na druhý straně jste bohatá. Peníze, to je ta nejlepší náplast na bolest. Já o tom vím svý, prachatá teda nejsem... To jsem nemusela nikde vyčíst. Peníze mi nedával, mám od něj jen pár šperků. Tak deset? Byl to rodinnej typ. Nehodlal kvůli milence šidit rodinu... Stejně budete muset zavolat doktora, aby potvrdil smrt. Že doktor zatelefonuje na policii?

Proč? Vlastně proč ne? Ještě jsem vám neřekla důležitou informaci. Všechny otisky svejch prstů jsem otřela. I na jeho těle. Umyla jsem ho žínkou. Namydlila jsem ji. Nikdy před tím jsem nemyla mrtvolu. Zvláštní pocit. Pořád jsem čekala, že najednou otevře oči a vykřikne, že to byla legrace. Bála jsem se, že na mě z ničeho nic vybafne: proč mě v posteli otíráš tou žínkou, ženská bláznivá...?! Jednou Ludvík přinesl vaše rodinný video. Chtěl, abych se na naše schůzky oblíkala a česala jako vy. Trval na tom. To nebylo kvůli tomu, aby si připadal jako s váma! I když možná ano, chtěl vrátit čas. To je lidský, ne? Ale podle mě měl hrůzu z toho, že potká v hotelu někoho známýho. Namítala jsem, že je to nesmysl, abych si hrála na vás, když jsem o třicet let mladší než vy. Nenechal si to vymluvit. Byl tak trochu pedant. To víte. Tvrdil, že mladá starou zahraje bez problémů, naopak to ale moc nejde. Stará mladá. Postava z komedie. Vůbec vás nechci urazit. Přece vám před hodinou umřel manžel. Mně jen mileneček... Občas jsem se radovala, že naše schůzka skončila. To je taky normální, ne? Někdy mě oslovil vaším jménem. Prý aby se doma nespítl. Blbec. Byl to hroznej život, celej tejden se těšit na pár hodin v hotelový posteli. Dlouhý dny nemyslet na nic jinýho. Že jsem ho zabila? Zbláznila jste se, Heleno? Jste Helena, ne? On měl nemožný nápady. Představovat si, že se nad ním, nad jeho nahou mrtvolou, skláněj vnuci, a dohadujou se, kolik tý viagry dědek do sebe nacpal, aby se mu na chvíli postavil pták, je divný. Promiňte... Moje jméno není důležitý, třeba se jmenuju jako vy. To byl pokus o vtip... Scházeli jsme se jednou týdně. Někdy i po čtrnácti dnech. Ani já jsem po každým nemohla... Máte příjemný hlas. V telefonu působíte rozhodně mladším dojmem. Třeba nejste tak stará, on si možná vymýšlel... Vymýšlel si dost často. Když jsem vám před půl rokem volala, zpočátku jsem si myslela, že mluvím s Ludvíkovou dcerou. Ano, znala jsem to vaše rodinné video, věděla jsem, že máte dceru. To video mi nedal, jen jsem se na něj mohla kouknout. Pustil ho bez zvuku. Měl někdy takový nápady. Chtěla jsem znát váš hlas. Jednou týdně jsem se musela česat jako vy, na každou naši schůzku. Nařídil mi to. Pěkná ptákovina. Schází se v hotelu s manželkou padesát let po svatbě. Zase

přeháním. Pardon... Párkrát se mi o vás zdálo. V těch snech jste mluvila, jenže to byl hlas ze sna. Nepasoval mi k vám. V tom snu jsem si pořád opakovala: ta ženská má divnej hlas. Představila jsem se jako recepční z Ludvíkova podniku. Vzpomínáte si? Věděla jsem, že je na služební cestě. Oznamovala jsem vám úředně odtažitým hlasem, že v recepci na něj čeká návštěva. Na tom úředním hlase jsem si dala záležet, nacvičila jsem si ho nanečisto, předtím než jsem vám zavolala. Vy jste nejdřív mlčela, já jsem pokračovala, že v kanceláři není a mobil nezvedá. Teprve pak jste promluvila a dost nasraně mi vysvětlila, že je na služební cestě a že bych to jako recepční měla vědět. Ano, řekla jste mi, že jsem trdlo! Neomlouvejte se. Po tom telefonátu se ty sny daly do pořádku. Měla jste v nich svůj hlas...

Nesnášela jsem tu vaši černou halenku, kterou jsem si oblíkala na schůzky s Ludvíkem, poněvadž si to on přál. Jasně. Musela jsem to nějak vyřešit. Ten nápad jistě oceníte, Heleno. Všechny věci na sebe jsem začala kupovat po dvou kusech, i prádlo. Máme přece stejnou velikost. A přitom jste o tolik starší! Jeden svetr jsem si nechala a ten druhý jsem dala Ludvíkovi. On ho pak dal vaší dceři a ona vám. Ludvík dceři vysvětlil, že vám, manželce, věci na sebe nikdy nekupoval. A že by vypadalo divně, když ho to celejch čtyřicet let nenapadlo, kdyby jí je z ničeho nic na starý kolena začal kupovat. Jistě, nebyli jste spolu čtyřicet let. Musíte mi to odpustit, odmala mám sklony k přehánění. To já jsem mu poradila, ať vám ty hadry dává ona, vaše dcera. Na tom není nic zvláštního, když dcera koupí něco na sebe matce, kór když maj stejnou velikost. Občas jsem něco koupila i vaší dceři, aby nebyla škodná. Třeba mě pochválíte, to oblečení pro vás jsem kupovala za svý peníze. Tohle nakupování mě bavilo. Bylo to pro mě něco jako sex ve třech. Nebo ve čtyřech?... Nepřipadá vám to legrační? Matka, dcera, milenka, a všechny maj stejnou velikost! Mohly jsme spolu hrát mariáš... Děti zatím nemám. Mám je v plánu až tak za tři roky. Děti odkládám já, ne můj manžel. Přiznávám, že jsem si do dnešního dopoledne dělala naděje, co kdyby se Ludvík rozhodl pro mě... Nebudu vás zdržovat. Musíte do hotelu. Škoda, že vám nemůžu dát svoje číslo. Klidně bychom spolu mohly

kamarádit. Chodit do kavárny na kávu, dvě ženský. Stejně oblečený, jako ségry. Jedna o něco starší. Nebylo by to úžasný? Chcete říct, co mám na sobě? Černý tričko s nápisem Levi Strauss a džíny. A najky... Jasně že to vím! Jste stejně oblečená jako já. Ráno mi do mobilu Ludvík váš vohoz popsal. Prádlo vynechal. To se mu dneska nepodařilo zjistit... Poslední slovo, který řekl, bylo Heleno. Nevím, jestli volal vás, nebo jestli i chvíli před smrtí dodržoval pravidla tý trapný konspirace, kterou si vymyslel... Nepřipadá vám, že jste s náma dneska v tom hotelu byla taky? Mně to teda tak připadá... Že na vás chci hodit vraždu vašeho muže? Že jsem se kvůli tomu oblíkala a česala jako vy? Že jsem to na vás nalíčila? Nikam nepůjdete? Chudáka Ludvíka tam necháte. Rozumím, měla jsem vědět, že slušný chování se nevyplácí.